

Hjortnæs (S):

Statsministeren er formentlig – håber jeg da – enig med mig i, at en sag, der forelægges for Folketinget i form af et konkret forslag, må være ledsaget af konkrete og præcise oplysninger om de økonomiske og juridiske konsekvenser. Sker det ikke, er der tale om vildledning, i første omgang af det flertal, som skal bære forslaget igennem, men i anden omgang – og det er jo det alvorlige – også af Folketinget, og så er der i realiteten tale om, at man handler i strid med loven om ministres ansvarlighed.

Det element, der hedder nedlæggelse af Blaagaard Statsseminarium, er jo en sag, som ligger inden for en relativt kort tidsramme. Det er en aftale med Blaagaard Statsseminariums bestyrelse, der ligger 4-5 år tilbage, og som undervisningsministeren selv har været med til at indgå. Det er i virkeligheden temmelig fantastisk, at ministeren lægger et forslag frem på bordet, der repræsenterer et aftalebrud, og ministeren burde selv vide, at det i det mindste er et aftalebrud. Det diskuteres, om det også ville være ekspropriation, men alle er i hvert fald enige om, at det er aftalebrud. Men selve dette, at man kan komme i den situation, at en regering fremsætter et forslag, der i realiteten repræsenterer et aftalebrud, synes jeg er fantastisk. Og jeg synes faktisk, der er behov for, at statsministeren i mere præcise vendinger siger noget om, hvilke krav der må stilles til en minister og hans embedsapparat, når sagerne forelægges i Folketinget.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg har allerede redegjort for de særlige grunde til, at der først forud for tredjebehandlingen af seminarielovforslaget kunne foreligge de samlede fyldige oplysninger om de særlige omstændigheder i forbindelse med Blaagaard Statsseminarium, og jeg kan her henvise til den redegørelse, jeg har givet for forløbet fra første-til tredjebehandlingen.

Hjortnæs (S):

Nu synes jeg faktisk, bægeret er fuldt. Jeg hører ikke til dem, der påstår, at socialdemokratiske regeringsmedlemmer kun kunne være sluppet af sted med en tiendedel af det, som den nuværende regerings medlemmer kan slippe af sted med, men det, vi har oplevet i forbindelse med seminariesagen, er faktisk uhørt. Jeg kan

ikke lade være med at beundre statsministeren for den stil, han anvender, og hvormed han jo gang på gang har været i stand til at passivisere både oppositionen inden for sin egen regering og måske også pressen.

Men dette her er faktisk alvorligt. Det drejer sig om folkestyrets nerve, og jeg ved snart ikke, hvilket udtryk jeg skal anvende, når jeg præciserer det, som jeg præciserede i mit tidligere spørgsmål, nemlig den fantastiske situation, at en regering stiller ændringsforslag, som den ved repræsenterer et aftalebrud. Det er en fantastisk og dybt deprimerende situation, at statsministeren blot kommer med et afglidende svar på et så dybt alvorligt spørgsmål.

Ole Espersen (S):

Når Folketingets Præsidium og Tinget accepterer væsentlige ændringer ved andenbehandlingen, måske helt eller i hvert fald til dels i modstrid med identitetsreglerne, er det jo, fordi Folketinget må gå ud fra, at tingene er ordentligt forberedt; det må jo være et minimumskrav. Derfor synes jeg, det er alvorligt, når det viser sig ikke at være tilfældet.

Jeg vil gerne stille to spørgsmål til statsministeren; det er ikke vurderinger, men spørgsmål af rent faktisk karakter.

For det første: Vidste undervisningsministeren ved andenbehandlingen, at problemer af den karakter, som senere viste sig at foreligge, var til stede? Når jeg spørger, er det, fordi et af Folketingets medlemmer spurgte, om der var juridiske problemer, og fik at vide, at skulle der være problemer, skulle man nok finde ud af at løse dem. Det tør siges at være et noget afglidende og overordentlig upræcist svar. Men altså: Vidste ministeren på det tidspunkt, at der var disse problemer for så vidt angår både Blaagaard og Marselisborg?

Dernæst: Er statsministeren enig med mig i, at Folketinget, hvis Socialdemokratiet ikke havde bedt om udsættelse af tredjebehandlingen, ville have truffet beslutninger på et højt ufuldstændigt, for ikke at sige forkert grundlag?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg sige til hr. Ole Espersen, at så vidt sagen foreligger oplyst for mig, har der været tale om, at undervisnings- og forskningsministeren efter indgåelse af det forlig, som førte til æn-